

καὶ διὰ ὁ Ἡρακλῆς ἔλαθε τὴν ἐπωνυμίαν του ἐκ τοῦ
Δίγυπτίου Ἡρακλέους.

Πλὴν ἃς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀρχαιότητος τῆς Αἰγύπτου.

(Ἀχολούθει.)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

‘Ο δόκιμος, καὶ ἀπλῶς ὁ συγγραφεὺς, χρεώστει νὰ γυμνάζηται εἰς τὴν τέχνην του γράφειν διὰ νὰ μορφώσῃ τὸν λεκτικὸν χαρακτήρα του. Παντὸς συντάγματος εἴτε πεζοῦ, εἴτε ποιητικοῦ τέσσαρες εἶναι κυρίως αἱ ἀρεταῖς τὸ ‘Αυφαλὲς, τὸ ‘Ηδὺ, τὸ Παθητικὸν, τὸ Πρόπον . . . .

Τὰς τέσσαρας ταύτας ἀρετὰς πρέπει νὰ φροντίζῃ ὁ νέος μας συγγραφεὺς νὰ τὰς φυλάτῃ εἰς τὸ σύγγραμμά του. Τὰς τρεῖς μὲν κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην, τὸ δὲ παθητικὸν ὃπου ἔχει φύγει. ‘Ο κύριος οὗτος διὰ τὸν νέον μας ‘Ελληνα εἶναι τῷ δυντὶ δυσκατέργασος καὶ μεγάλος, ἐπειδὴ ἡ κοινῶς λαλούμενή γλῶσσά μας εἰν’ ἀκόμη ἀτελῆς, καὶ μᾶς λείπουσιν ἀπ’ αὐτὴν ἔνδοξοι συγγραφεῖς. Μὲ δλον τοῦτο εὔκολωντείαι, νομίζω, τὸ πρᾶγμα ὅπωσον. μὲ τὰς ἐφεξῆς παρατηρήσεις.

Α’. Νὰ λαμβάνῃ σαφεῖς καὶ καθαρὰς ἐννοίας τοῦ πράγματος περὶ τοῦ δόπιον μέλλει νὰ συγγράψῃ. ‘Εννοιαὶ καὶ λέξεις εἶναι ἐκ φύσεως συγγενεῖς. ‘Ο λεκτικὸς χαρακτήρας μορφίνεται πρῶτον ὅπο τὸν τρόπον τοῦ συλλογίσεσθαι, καὶ τὴν φανιασίαν τοῦ συγγραφέως. Διὰ τοῦτο, φίλε νέε, πρίν λάβῃς εἰς κεῖθας τὸν κάλαμον, μελέτα τῆς συγγραφῆς τὸ ἀντικείμενον καὶ δλον καὶ κατὰ μέρος. ‘Οτι καὶ ἀν ἦναι τὸ σύγγραμμά σου, μέγα, μικρὸν, ὥτορικός λόγος, ποίημα, μῦθος, διάλογος, ιστορία, ἐπιστολὴ, κατανόησον πρῶτον ἀκοιβᾶς τὴν ὑπόθεσιν. Τότε, καὶ μόνον τότε, πηγάξει εὐκόλως ἡ ἐρμηνεία τῶν νοημάτων σου. Αἱ καλαὶ λέξεις εἶναι κολλημέναι εἰς τὰ πράγματα. ‘Η ἀκριβῆς γνῶσις τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων γεντῆ τὴν σαφῆ, καὶ καθαρὰν, καὶ λαμπρὰν ἐψημνείαν.

Β’. ‘Οιαν συγγράψῃ, νὰ μὴ βιάζηται νὰ γράψῃ, καὶ μάλιστα διὰν πρῶτον ἀρχίζῃ νὰ συνθέτῃ. ‘Η κομψότης καὶ δλαι τῆς φράσεως αἱ ἀρεταῖς εἶναι τῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας καρποῖ ἀμέλεια καὶ βίᾳ γενῶσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγγράμματα φυταρά, καὶ τιφλά, καὶ σκοτεινά.

Καὶ τε κύων σπεργυθεῖσα τυφλὴν προέκει γενέθλην.

Γράφε λοιπὸν, φίλε μου, ὀργὰ καὶ προσεκτικὰ, παρατηρῶν ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐκλογὴν καὶ εὐταξίαν τῶν ἐννοιῶν, τὴν κυριολεξίαν, τὰς μεταφοράς, τὰ ἐπίθετα, τὰ παραδείγματα, τὰς φράσεις, τὴν ἀρμονίαν τῆς συνθέσεως, τὴν ἐνότητα καὶ δύναμιν τῶν περιόδων. Ζύγιζε ἀκριβῶς τῶν λέξεων τὴν σημασίαν, φεῦγε τὰς ψυχρὰς καὶ ἔξοιδαινοσας ἐννοίας καὶ φράσεις, εἰς τὰς δύοις πιπτουσιν ὅποι επιτηδεύονται σχολαστικῶς, δπον καὶ δπως δὲν πρέπει, τὸν καλὸν καὶ υψηλὸν τοῦ λόγου χαρακτῆρα.

Γ’. Τέλος, βοήθημα πυος τὴν τέχνην τοῦ γράφειν εἶναι μίμησις τῶν ἐνδόξων σιγγραφέων· τούτους πρέπει νὰ μελετῇ συχνά ὁ ἐραπτῆς τῆς τέχνης τῶν λόγων, καὶ ἀπ’ αὐτοὺς νὰ ἐκλέγῃ πρωτότυπα πρὸς δσους αισθάνεται πλειοτέραν κλίσιν καὶ φοτήν, δσον διὰ τὸ πραγματικὸν ὁ νέος μας ‘Ελλην ἔχει τοὺς ἀδανάτους προγόνους του, εἰς τῶν δόπιον τὴν ἀνάγνωσιν θέλει ἀνατραφῆν, καὶ ἐκ τῶν δόπιων θέλει μιμεῖσθαι τὴν μέθοδον, τὴν εὑρεσιν, τοὺς τρόπους τῶν ἀποδείξεων, τὴν ἀκρίβειαν τῶν συλλογισμῶν, τὸ μέγεθος, τὴν θερμότητα, τὸν τόνον τῶν νοημάτων. Εἰς δὲ εὸν λεκτικὸν, ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν ἀκόμη Δημοσθένεις καὶ Σοφοκλεῖς τὰ μιμηθῶμεν, πρέπει νὰ προσέχῃ εἰς τὴν λαλούμενην ἡμῶν γλῶσσαν, ἥγουν νὰ τὴν προφένῃ καὶ νὰ τὴν γράψῃ καθαρὰν, νὰ τὴν παναράληπτὸδες τὴν παλαιὰν ‘Ελληνικήν, διὰ νὰ γνωρίζῃ τὰς συμφωνίας καὶ τὰς διαφοράς της, νὰ τὴν πλοντίζῃ εξ αὐτῆς μὲ λέξεις καὶ φράσεις, δσαι συμβάλλουσι πρὸς εξεγερτιμόν της, χωρὶς νὰ τὴν κάμωσιν ἀκατάληπτον εἰς τὸ λαλοῦν αὐτὴν ἔθνος.

ΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΙ ΘΛΙΨΕΙΣ. — ΟΝΕΙΡΟΝ.

(Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 371)

‘Ενω δ’ οὗτως δλοι οἱ ἀνθρωποι ἔργοιπτον τὰ βάρη αὐτῶν, τὸ φάντασμα, ίδόν καὶ ἐμὲ, τὸν ἄγγὸν θεατὴν, μὲ ἐπλησίασ, καὶ μὲ ἐπαρδουνίασε τὸ κάτοπτρόν του. ‘Ἐνυρευθῆν ἀπὸ ἀνέκφραστον θλίψιν βλέπων ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπόν μου, τὸ δποῖον μὲ ἐφάνη μικρότατον. ‘Αμεσως ἐκβαλὼν αὐτὸν τὸ ἔργοντα πεπί τοῦ σωδοῦ, ὡς νὰ ἥτο προσωπίον. Κατὰ τύχην δ’ ἄλλος τις πλησίον μου ἴστόμετ-

νος εἶχε φίψει τὴν αὐτὴν στιγμὴν καὶ τὸ ἴδιόν του πρόσωπον τὸ ὅποιον τὸν ἐφαίνετο μαρῷότατον. Καὶ τῷόντι ἦτο τοιοῦτον. 'Η σιγών του μόνη ἥτον ὡς δλον τὸ ἴδικόν μου πρόσωπον.

'Ἐνῷ δ' οὗτως είχοις ἀπαντεῖς ἀποθέσει τὰ βάρη αὐτῶν, ἥκουσθη δευτέρα διαταγὴ τοῦ Διὸς κελεύοντος διτὶ ἔκαστος εἶχε τὸ ἐλεύθερον ν' ἀνταλλάξῃ τὰς θλίψεις του, καὶ νὰ επιστρέψῃ οἴκαδε μετὰ τοῦ βάρους τὸ ὅποιον ἥθυλε δοθῆ εἰς αὐτὸν. "Ἡρχισε λοιπὸν καὶ πάλιν ἡ Φανιασία τὴν πρώτην αὐτῆς ἐνέγειρον, καὶ μετὰ ἀπιστεύου ταχύτητος διαμοιβάζουσα τὸν οὐρδὸν δλον, ἕωσεν εἰς καθένα ἀνὰ μίαν δέσμην ξένην. 'Ἀνέκφραστος ταραχῇ καὶ θόρυβος διηγέρθη τὴν στιγμὴν ταύτην. 'Ολίγα τινὰ ἐκ τῶν δσα εἰδον θέλω διακοινώσει εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου. Σεβίσμιός τις γέρων, δεστις είχε φίψει τὸν κωλύόπονον, καὶ εξήτει κληρονόμον τινὰ διὰ τὰ μιγάλα του πλούτη, ἥρπασε τὸν ἀχάριστον νίδον, τὸν ὅποιον ὁ παρωχημένος πατήρ τιν φέρων ἔρδιψεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ. 'Αλλ' ὁ εγνώμων οὗτος νέος, ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν μαδήσας δλα τὰ γένεια τοῦ ἀναλαβόντος αὐτὸν, ἐφαίνετο διτὶ ἔμελλε καὶ τὸν ἐγκεφαλον αὐτοῦ νὰ ἐκβάλῃ, ὡστε ἀπαντήσας ὁ γέρον τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀπὸ δριμυτάτους τάσκοντα πόνους, τὸν παρεκάλει νὰ λάβῃ ἵνα τοὺς νίδον του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ὀπίσω τὸν καλικόπονόν του· ἀλλ' ὁ γέροντε, γέροντεν! Οὐδὲν ἥδυνατο πλέον ν' ἀφήσῃ τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἔκλεξεν. "Ἄθλιός τις αἰχμάλωιος ἀποδόιρας τὰς ἀλύσους του, ἔλαβεν ἀντ' αὐτῶν τὴν ἄρδητίδα. Ἐφαίνετο δμως ἐκ τοῦ πρόσωπου του διτὶ δὲν τὸν ἡρεσκεν ἡ ἀγορά του. 'Άλλος ἀντήλλαξε τὴν ἀσθένειαν μὲ τὴν πιωτείαν, ὅλος τὴν πεῖναν μὲ τὴν ἀνορεξίαν, καὶ ἄλλος τὴν ἔννοιαν μὲ τὸν μόχθον.

Αἱ γναῖκες πρὸ πάιτων ἥσαν εἰς μεγάλην ἐνασχόλησιν τὴν ὥραν ταύτην, ἀλλάσσονται τὰ χαραιτηριστικά τοῦ προσώπου των. 'Αντήλλαξε δὲ καὶ ἐγὼ τὸ μικρόν μου πρόσωπον μὲ τὸ μαρῷὸν ἑκεῖνο τοῦ γείτονός μου. Πόσον δμως ὁ μετενόησα! δε μάλιστα ἐκτείνας τὴν χίρα διὰ νὰ πιάσω τὸ μέτωπόν μου, ἔθεσα αὐτὴν ἐπὶ τῆς μακροτάτης ὁμίδος μου, ἥτις μὲ ἔκμε νὰ φρίξω διὰ τὸ ἀνέκφραστον αὐτῆς μῆκος!

'Ἐνῷ δὲ δσα πρόσωπον διεμοιράσθη οὗτως μεταξὺ τῶν διω φύλων, ἀναστεναγμοὶ, καὶ θρῆνοι, καὶ δικρια ἥκουσθησαν ἀπὸ μέρους δλων διὰ τὸ κλῆρον δστις τοὺς ἔλαχε. Τέλος δὲ λυπητεῖς αὐτοὺς ὁ Ζεὺς, διεκήρυξεν διτὶ ἔκαστος ἥχε τὸ ἐλεύθερον ν' ἀφήσῃ τὸ ξένον βάρος τι νὰ λάβῃ τὸ ἔσυτον. Μετὰ

μεγάλης ἥδονῆς ἀπέθετον δλοι εν τῷ σωρῷ τὰ νέα αὐτῶν φρογία. 'Αλλ' ἀντὶ τοῦ πρώτου φαντάσματος, τὸ ὅποιον ἥδη ἐγεινεν ἀφαντον, ἐστάλθη ἐξ οὐρανοῦ ἡ θεά. 'Υπομονὴ, ἥτις ἀμα δτε ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ δρους τῶν θλίψεων, οὔτε τὸ ἐν τρίτον τοῦ μεγεθοῦς αὐτῶν ἔμεινεν. Αὕτη δὲ προσφέρουσα εἰς ἔκαστον τὴν ιδίαν αὐτοῦ συμφοράν, ἐδίδασκεν αὐτὸν πῶς νὰ ὑπομένῃ αὐτὴν πράως, ὡστε πᾶς τις ἐπανηλθεν εἰς τὰ ἴδια, μᾶλλον εὐχαριστούμενος ἥδη, παρὰ ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν τὴν ὅποιαν διατίθεται κάμει. Τὸ δνειρον τοῦτο μὲ ἔμαθεν εἰς τὸ ἔξῆς μήτε νὰ μέμφωμαι πλέον διὰ τὰ πάθη μου, μήτε νὰ ζηλεύσω τὴν φαινομένην τῶν ἀλλων εὐδαιμονίατ.

E.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—:0:—

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ. Τὸ Μουσεῖον τῆς ἐν Λονδίνῳ βασιλικῆς ἐταιρίας ἐπλουτίσθη ἐσχάτως δι' ἀξιολόγου τινὸς κειμηλίου, πολυτίμου διὰ τε τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀρχαιολογίαν. Οἰατρὸς Κ. Δίνδλεϋ, δετις περιέρχεται τὴν Μικρὰν Ασίαν, ἀνεκάλυψε μεταξὺ τῶν ἔρειπίνων ἀρχαίας τινὸς πόλεως τοῦ Ιστικοῦ κόλπου ἐν Κιλικίᾳ, σάλπιγγα (portenoīx) χαλκίνην, τριῶν μέτρων μῆκος ἔχουσαν, κατεσκευασμένη κατὰ τοὺς τεχνικωτέρους κανόνας τῆς ἀκουστικῆς, κοὶ μεταβιβάζουσαν τὴν ἀνθρωπίνην φωνὴν εἰς ἀπεστάσεις ἀπωτάτας. Τὴν καλῶς διατηρούμενην ταύτην σάλπιγγα ἀφίερωσεν ὁ Κ. Δίδλεϋ εἰς τὸ εἰρημένον Μουσεῖον, προσεπιστείλας διτὶ, κατὰ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ, τὸ εύρεθεν ὑπῆρχε κτῆμα Ἀλεξανδροῦ τοῦ Μεγάλου, συνάψαντος πολλὰς μάχας κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς μικρᾶς Ασίας, διπο μάλιστα ἐκέρδισε τὴν περίφημον ἐν Ίσσῳ κατὰ τοῦ Δαρείου, τριακόσια τριάκοντα τρία ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Δικαιολογεῖ δὲ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Κουΐντου Κουρτίου λέγοντος, διτὶ ὁ Ἀλέξανδρος διεβίβαζε τὰς διαταγὰς αὐτοῦ κανδλον τὸ στρατόπεδον διὰ σάλπιγγος ἔξαιρέτου μεγέθους. Τὸ ἔξωτερικὸν πύτης ἦτο πάλαι κεκοσμημένον διὰ πολλῶν γλυφῶν τὰς ὄποιας ἐξήλειψεν ὅλως σχεδὸν ὁ χρόνος.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ. Πρὸ δέκα ἑτῶν, τὸ 1840, ὁ ἀπὸ Λονδίνου εἰς Βομβάην ἡ Καλκούτταν μετάβασις διήρκει ἡμέρας περίπου ἑκατόν. Άλλα περὶ τὰ τέλη τοῦ ἰδίου ἔτους ἥρχισε νὰ γίνεται ἡ συγκο-